

10 juli 2022

'JESUS IS ERBIJ. DAT IS GENOEG.'

Lukas 8, vers 22 t/m 25

Storm op het meer van Galilea. Het meer van Galilea staat bekend om zijn plotseling opkomende stormen. Het heeft te maken met de bergen om het meer heen en de verschillende luchtstromen die elkaar daar ontmoeten, waardoor er op onverwachte momenten hevige stormen ontstaan. Die plotseling opkomende storm, dat was dus geen wonder. Het wonder is dat Jezus deze storm tot bedaren brengt. Of, het staat nog mooier in de Bijbel: Jezus bestraft de wind en de wind gaat liggen. Zoals een hard blaffende hond door een bevel van zijn baas opeens stopt – 'koest nou!' – en de hond gaat direct liggen, zo bestraft Jezus de wind. Maar... wat is nu de betekenis van deze geschiedenis hè? Ik kan het samenvatten met de woorden van een heel mooi kinderliedje: 'je hoeft niet bang te zijn, al gaat de storm te keer. Leg maar gewoon je hand, in die van onze Heer'. Vertrouw maar op de Heere Jezus in de storm, dan ben je veilig.' Daarmee is eigenlijk alles gezegd, wat gezegd moet worden.

Maar ik ga er toch meer woorden aan geven, want deze boodschap - 'Je hoeft niet bang te zijn, al gaat de storm te keer. Leg maar gewoon je hand, in die van onze Heer' - klinkt misschien ook wel heel erg makkelijk. Voor sommigen misschien wel al te simpel. Dat kan te maken hebben met misschien twijfels, moeite om het te geloven dat Jezus in die boot opstaat en met een paar woorden een hele storm tot stilte brengt. Het is toch – laten wij eerlijk zijn – een heel wonderlijk verhaal. Het staat zo haaks op onze alledaagse werkelijkheid, waar alle dingen volgens de eeuwenoude natuurwetten verlopen. Moet ik nu in dingen geloven die volgens de natuurkunde en de biologie totaal niet kunnen? Nu goed, daar kan je nog een heel mooie wetenschappelijke discussie met elkaar over voeren, maar stel dat de moeite met deze geschiedenis nog dieper bij je zit... als je bijvoorbeeld zelf stormen in het leven kent en je misschien zo hard en zo vaak hebt geroepen tot Degene die de stormen kan stillen, maar de storm *niet* is gaan liggen. 'Je hoeft niet bang te zijn, al gaat de storm te keer'. Ik geloof het. Maar soms klinkt het zo makkelijk als je dit vertelt aan mensen die al maanden, of jaren vechten tegen hun ziekte en waarbij sommigen toch echt de strijd dreigen te verliezen... Of als je leeft met pijnlijke verlieservaringen, of misschien dingen hebt meegemaakt die voorgoed een krater hebben geslagen in je onbevangenheid. Dan moeten mensen niet met al te makkelijke geloofswaarden komen. Want die storm heeft soms

heel wat kinderlijk vertrouwen hebben weggeblazen... Vandaar dat wij vanmorgen niet te snel, te lichtvoetig, door deze geschiedenis zullen stappen, maar stapje voor stapje zullen kijken wat hier nu gebeurt en wat dit heeft te zeggen. We gaan stap voor stap de geschiedenis door.

Het eerste vers: 'het gebeurde op een van die dagen dat Hij met Zijn discipelen aan boord van een schip ging. En Hij zei tegen hen: 'Laten wij overvaren naar de overkant van het meer'. Lukas vertelt het heel eenvoudig: het was op een van die dagen, Jezus ging aan boord en Hij zei 'laten wij overvaren'. Maar eigenlijk vind ik die heel eenvoudige inleiding van Lukas best wel ingewikkeld. Want: had Jezus Zijn leerlingen dan niet voor deze storm kunnen bewaren? Dat klinkt misschien

wat kritisch, maar waarom moest Jezus uitgerekend toen, 'op een van die dagen', met Zijn leerlingen naar de overkant? Misschien hadden de leerlingen zelf de tekenen al in de lucht gezien, want als vissers let je toch altijd heel goed op het weer. Of was dit allemaal toeval, hen onverwacht overkomen? Of zat er een bedoeling achter? Of...?

Het gaat mij er niet om, om op al deze vragen een antwoord te krijgen, maar in dat ene zinnetje zie ik zoveel herkenbaars: de Heere leidt onze weg, dat geloven wij als christenen. Hij wijst de weg en wij volgen. Wij gaan (zeg maar) met Hem de boot in. Maar die levensweg van ons verloopt soms zo vreemd. Soms zo anders dan gehoopt of verwacht. Met bij sommigen van ons zoveel storm. Waarom zo? Waarom moet ik nu *die* weg

gaan? Waarom moest ik nu uitgerekend *dat* onderweg in mijn leven tegenkomen? Of – niet iedereen maakt hele heftige dingen mee, maar – misschien is er wel weinig geestelijks aan je levensweg te ontdekken en gaat je levensweg zoals die bij iedereen lijkt te gaan. Je had misschien gehoopt op een stukje meer leiding van God, meer zicht op het doel van je leven, iets meer van God ervaren. Maar je leven houdt gewoon allemaal open eindjes en de puzzelstukjes van je leven – ach, je legt er steeds eentje aan – maar wat het allemaal voorstelt? Waarheen? Waartoe? Afgelopen week sprak ik nog een oudere vrouw van buiten onze gemeente, die worstelt met pijn vanuit haar huwelijk. Zij vertelde mij: 'zou het nu Gods doel van mijn hele leven zijn geweest, alleen maar om mijn man trouw te blijven en hem liefde te geven ook al krijg ik geen liefde terug?' Wat is nu het doel, de zin? Waarheen? Waartoe? Waarvoor? Soms kan je levensweg zo alledaags, zo gewoontjes, of zo stroef verlopen, terwijl je misschien wel over land en over zee Jezus wilt volgen. Waarom gaat die weg dan zo? Waarom dan die storm, terwijl God toch alles overziet en in de hand heeft? Waarom zie je niet iets meer van Gods leiding of bescherming? Waarom gaat het nu zo, zoals het gaat? Zouden de

discipelen misschien ook iets van deze vragen in hun binnenste hebben gevoeld, toen zij op Jezus' aanwijzing met Jezus de boot in waren gegaan en daar nu in alle paniek aan het roeien waren met de riemen die ze hadden?

Maar misschien hadden zij op dat moment wel heel geen gelegenheid om die vragen tot zich toe te laten en moesten zij alles op alles zetten om het hoofd boven water te houden. Dat kan ook in het leven.

Wat dan wel heel apart is, misschien ook wel een beetje wrang, is dat Jezus daar in die boot ligt te slapen. Het doet mij denken aan Jona. Terwijl de bemanning van de boot waarin Jona is ingescheept om naar Tarsis te gaan, met man en macht probeert om in de storm niet ten onder te gaan, ligt Jona daar in die boot te slapen. 'Meer dan Jona is hier', zo zei Jezus eens over Zichzelf. Jezus ligt te slapen... Hoe moet je dat nu zien?

Waarom Jezus daar toen op dat moment als een blok lag te slapen, dat weet ik niet. Was Hij vermoeid van al het spreken tot de menigte, zoals wel vaker in de Evangeliën is te lezen dat Jezus vermoeid raakte? Misschien. Maar ook dit vind ik in ieder geval wel heel herkenbaar. Dat Jezus soms in de stormen van je leven lijkt te slapen, er gewoon doorheen lijkt te slapen. Ja, ik hoor vaak van mensen dat zij op de diepste momenten van hun leven iets van God hebben ervaren: God was zo heel dichtbij. Bijvoorbeeld op het moment dat je naar de operatiekamer wordt gereden. 'Er kwam een rust over mij heen en ik kon het overgeven', zo heb ik regelmatig van gemeenteleden gehoord. Maar soms hè, soms ervaar je God op zulke momenten juist ook niet heel dichtbij. Ook niet op die momenten dat je het zo nodig hebt. Dat kan je dan teleurstellen. Of misschien doet het je wel aan jezelf twijfelen: 'geloof ik dan wel goed genoeg?' Maar misschien is het wel precies diezelfde ervaring als de discipelen hebben: Jezus is zo dichtbij – zij weten het – maar ze merken er op dat moment niets van.

Maar ik zie er ook wel iets heel erg moois in dat Jezus daar ligt te slapen. Want dit is nu precies hoe God Zijn weg met deze wereld gaat. Wat bedoel ik? Nu, als je slaapt, ben je op je kwetsbaarst. Er kan van alles met je gebeuren. Vandaar ook die verplichte rookmelders, zodat brand je niet in je slaap zult overvallen. En jongeren kennen vast die filmpjes wel van andere jongeren die bij hun vrienden even een lading tandpasta op het gezicht smeren terwijl zij liggen te slapen. Als je slaapt, kan er van alles met je gebeuren, want je bent dan heel erg kwetsbaar. Nu, zo kwam de machtige God - Die HEER is over water en wind, over heel de schepping - de wereld binnen: op Zijn aller kwetsbaarst. In Jezus, Zijn Zoon. In een Kind in de kribbe. In een Jongvolwassene aan het kruis gehangen. Uitgerekend deze weg ging God om voor de wereld verandering te brengen. Wat ongelooflijk bijzonder! Zo kwetsbaar en tegelijkertijd zo krachtig.

Zo gaat God nog steeds Zijn weg door de wereld. Is Hij kwetsbaar aanwezig in de wereld. Niet met storm en geweld, met donder en bliksem. Nee, Hij is aanwezig in een bang scheepje onder Jezus' hoede met Zijn kruisvlag hoog in top: Jezus is aanwezig in kwetsbare gemeenten, zoals de Ichthusgemeente Maarssen. In kwetsbare mensen zoals u en ik. God bouwt aan Zijn Koninkrijk, God vestigt Zijn macht op deze wereld. Ook

nu! Maar Hij doet dat niet met pracht en praal, geweld en dreiging, maar *uitnodigend, liefde gevend, verdragend, dienend*. Gods Koninkrijk wordt zichtbaar in die beker water die aan een dorstig iemand wordt aangeboden. In die arm om de schouder van iemand die zich zo eenzaam voelt. In dat woord van bemoediging uit de mond van iemand die totaal niet welsprekend is. God vestigt Zijn onwankelbare Koninkrijk op een uiterst kwetsbare manier. In en door Jezus, de opgestane Heer, Die hier op dit donkere moment ligt te slapen in de boot.

En ik zie *nog* iets moois in die slapende Jezus en dan maken wij een stap verder in de geschiedenis. Jezus ligt hier gewoon te slapen, terwijl het zo tekeer gaat. Hoe kan dat bestaan hè? Dat alleen al, dat je door een storm heen slaapt, zou voor sommigen van ons al een groot wonder zijn, denk ik. Bij storm lukt het vaak niet om te slapen. Maar ook bij geestelijke stormen niet: als je langdurig onder spanning staat en je ligt op bedde piekeren, dan is het bijzonder lastig om in slaap te vallen. Ook bij een burnout: terwijl je zo intens moe bent, kan je soms juist niet slapen, niet goed inslapen, word je regelmatig wakker en ben je weer vroeg klaar met slapen. Wat zou het dan bij Jezus zijn dat Hij hier *wel* slaapt, dat Hij hier door alles heen lijkt door te slapen? Zou het misschien zo zijn, zoals in Psalm 3 in de oude berijming wordt gezongen: 'Ik lag en sliep gerust, van 's HEEREN trouw bewust, tot ik verfrist ontwaakte'. *Zou het te maken hebben met Zijn vertrouwen op de hemelse Vader?*

Nu, over dat vertrouwen (dat geloof) wil ik het nu met u en jou verder over hebben. (In het Bijbelse Grieks zijn 'geloof' en 'vertrouwen' precies hetzelfde woord. Geloof = vertrouwen.) Zou het te maken hebben met Zijn vertrouwen op de hemelse Vader? Want, als Jezus wakker wordt gemaakt – waarschijnlijk wakker wordt geschreeuwd door Zijn leerlingen – dan temt Hij vervolgens de zee. En de zee wordt gelijk stil. Maar als de stilte is ingevallen, stelt Jezus Zijn leerlingen vervolgens een vraag: 'waar is *jullie* geloof?'

Dat vind ik een confronterende vraag: waar is mijn geloof, op het moment dat het stormt in mijn leven? Of heb ik een mooi-weer-geloof? Ben ik dankbaar op de momenten dat ik echt dankbaar kan zijn, ga ik graag naar de kerk om ik mij prettig voel in het geloof, maar dreig ik met stormen of andere tegenslagen overboord te slaan? Waar in mijn geloof?

Welk geloof bedoelt Jezus dan? Wat voor soort geloof vraagt Jezus? En nu moeten wij echt heel goed opletten: volgens mij bedoelt Jezus met Zijn 'waar is jullie geloof?' niet: 'geloofden jullie dan niet dat Ik wonderen kan doen en met gemak de storm tot bedaren kan brengen?' Dat bedoelt Jezus niet, want dat geloofden de discipelen volgens mij juist wel! Want als zij niet geloofden dat Jezus wonderen kon doen, dan hadden zij Jezus ook niet uit Zijn slaap gewekt.

Nee, dan hadden zij Hem wel laten liggen, want aan een machteloze Heere hadden zij toch niets op dat moment. De discipelen geloofden volgens mij echt wel dat Jezus wonderen kon doen. Wat bedoelde Jezus dan met 'waar is jullie geloof?' Ik denk dit: *waarom vertrouwde je niet op Mij in de storm? Want Ik was er toch bij?'*

Geloven, dat is: vertrouwen, geloven in Jezus, vertrouwen op Jezus in de storm, met of zonder wonderen. Dat is het geloof wat Jezus van u en mij vraagt. Geloven in Jezus, als de tegenwind soms zo heftig kan zijn. Vertrouwen op Jezus, als je leven zo op en neer gaat. Vertrouwen op Jezus, als je zelf het stuur niet meer kunt vasthouden. Vertrouwen op Jezus als er scheuren in de zeilen van je boot zijn gekomen. Ondanks en in deze omstandigheden geloven. Vertrouwen.

Dat is ook het geloof dat Jezus de stormen kan bedaren. Dat is ook het geloof in wonderen die Jezus kan doen en waar je misschien zo naar uit ziet. Dat is ook het geloof dat Jezus een verandering kan brengen in je omstandigheden. Maar ook als Jezus dat niet zal doen en het erop lijkt dat Jezus ondanks al je omstandigheden Zich slapend houdt..., ook dan vertrouwen. *Want Jezus is erbij. En dat is genoeg.*

Waar is je geloof? Wat een confronterende vraag...Ik wil zo vaak meer van Jezus zien. Meer ervaren. Wonderen! Wonderlijke hulp. Krachtige bijstand. Onverwachte uitkomst. Een droom die uitkomt en geen nachtmerrie die mijn gedachten binnenstormt. 'Waar is je geloof, [naam]?' 'Ik ben erbij', zo zegt Jezus. Dat is genoeg. 'Ik ben met jullie alle dagen tot aan de voleinding van de wereld.' Volgens het Mattheusevangelie de laatste woorden die Jezus tot Zijn leerlingen heeft gezegd. Daar moesten zij het mee doen. Daar konden zij het mee doen.

Jezus is erbij. Dat is genoeg. Want – en dan kom ik bij mijn laatste punt - Jezus is niet alleen een kwetsbaar iemand Die daar ligt te slapen, terwijl de storm over onze levensboot heentrekt. Nee, Jezus is meer. 'Meer dan Jona is hier!' Jezus is namelijk de HEER Die alle macht heeft in hemel en op aarde. Hij is de opgestane HEER. Jezus Overwinnaar.

En om ons dat op het hart te drukken hebben alle vier de evangelieschrijvers deze geschiedenis opgeschreven. Want in deze geschiedenis komt zo duidelijk naar voren *Wie* Jezus is. In deze Jezus zag men heel veel woorden van het Oude Testament in vervulling gaan. Ik neem u heel even mee naar het Oude Testament:

In het Oude Testament wordt over God gezongen Die sterker is dan het geweld van de wateren (Psalm 93). God Die de woeste zee temt (Psalm 89). Heel vaak wordt over God gesproken als de God Die macht heeft over het water. En dat is niet voor niets: het water, de zee, werd door de Israëlieten als een bedreiging gezien. De zee stond voor gevaar, voor dreiging, het was de macht van de chaos. De zee, dat was de ruimte waar de Leviathan, het monster, in speelde. De zee boezemde angst in. Niet voor niets wordt de scheppingsgeschiedenis aan het begin van de Bijbel ook begonnen met 'de aarde was woest en leeg en duisternis lag over de *watervloed*.' Het was donker, duisternis, een grijze watermassa. De macht van de chaos. Het eerste wat God dan ook doet is orde in de chaos scheppen. De dingen van elkaar scheiden. Licht en donker. Droog land en water. God brengt orde in de chaos en geeft het water, evenals de duisternis, een afgebakende ruimte. 'Niet verder komen!' Licht en duisternis. Water en droog land. Nu, steeds weer zullen de chaosmachten een bedreiging vormen en proberen meer en meer ruimte in te nemen. Maar dan helemaal aan het einde van de Bijbel, als Johannes omschrijft

wat hij mag zien van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, dan zegt hij: 'En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan en... *de zee was niet meer*.' Geen zee meer? Nou, wel of niet letterlijk, maar: *de dreiging* is voorgoed voorbij. De chaosmachten hebben geen enkele ruimte meer. Nu voor eeuwig rust en vrede!

Ik neem u zo in een flits mee van het begin van de Bijbel – de scheppingsgeschiedenis – en dan naar het einde van de Bijbel, maar ziet u hoe deze dingen bij elkaar een prachtige achtergrond vormen van wat er hier gebeurt in dat schommelende bootje van de discipelen op dat meer? Jezus laat zien dat Hij alle macht heeft! Hij heeft van Zijn Vader de macht ontvangen over de zee. Hij heeft de macht over de chaosmachten van den beginne. De macht over de duisternis. De macht over de watervloed. Zij gaan nog zoveel en zo vaak te keer op deze wereld. Maar hier worden zij het zwijgen opgelegd. Jezus spreekt en zij moeten zwijgen. Koest! In je hok! 'En Hij bestrafte hen'.

Dat is de diepe betekenis van deze heel korte geschiedenis van maar enkele Bijbelverzen: de chaosmachten op deze wereld, de duisternis, de dreigende zee... hoezeer zij ook te keer gaan... zij zullen er het zwijgen toe moeten doen. Straks zullen ze helemaal niet eens meer bestaan! 'En de zee was niet meer...'

Ons levensbootje dobbert op de golven van deze zee. Wij drijven allemaal mee, of wij willen of niet. En soms kan de storm op zee zo heftig zijn. En lijkt het alsof niet alleen de lucht dicht trekt, maar ook de hemel zijn deuren heeft gesloten voor onze gebeden. Maar kijk dan naast je. Jezus is erbij. Een onverschillige Jezus? Een Jezus Die gewoon door jouw angsten heen slaapt? Nee, een Jezus Die vol vertrouwen is, omdat Hij alle macht heeft op hemel en op aarde. De machten zullen hun macht verliezen.

Het laatste woord is niet meer aan onze angsten en onze pijn. Echt niet.

Het laatste woord is niet meer aan de dood. Zelfs hij moet er het zwijgen toe doen.

Het laatste woord is ook niet meer aan de haat en het geweld.

Het laatste woord is niet meer aan de stress, de onzekerheid, de eenzaamheid, de zinloosheid, de macht van het getal, de kracht van complottheorieën, wat dan ook...

De natuurkrachten, de kracht van de zonde, de macht van de dood, de macht van de duivel..., Jezus bestrafte deze machten, want Hij heeft het laatste woord.

Jezus wordt opgewekt, zo vertelt Lukas. En straks zal Hij nog een keer opgewekt worden. Niet door Zijn leerlingen, maar door Zijn Vader. Als de grootste strijd van deze wereld gestreden is. Op Golgotha. Jezus wordt opgewekt. Want Hij is Overwinnaar. Hij staat op. En Hij bestrafte. Want Hij heeft alle macht.

Wees daarom niet bang: Jezus is erbij. Dat is genoeg.

*Je hoeft niet bang te zijn.
Al gaat de storm te keer.
Leg maar gewoon je hand,
In die van onze HEER.*